

vifelig Grund dertil, ogsaa at skaffe Forflud til eller Underbalance i Postvæsenet. Det er ganske rigtigt, som det ærede Medlem sagde, at jeg heller ikke gennem Mindretallets Forslag kommer til Andet end til, hvad jeg kan opnaa uden det; maaske en lidt større administrativ Lettelse — det negter jeg ikke — men i det Væsentlige bliver det selvfølgelig det Samme. Hvad imidlertid den ærede Ordfører og de Medlemmer af Udvalget, der følge ham, og hvad det ærede Thing, naar det vil følge Ordføreren, ville gaa glip af, er Lempelse og Forandringer i adskillige andre Postier, hvilke jeg, som sagt, i Overensstemmelse med Mindretallet har erklæret mig villig til at gaa ind paa; dette lade De gaa fra Dem i dette Die-blik ved at stille mig Betingelser, som jeg ikke er i Stand til at gaa ind paa.

Ordføreren: Jeg skal allerførst bemærke til den høitærede Indenrigsminister, at hvad jeg bemærkede om Tallene, da kunde dette selvfølgelig ikke vedrøre ham, thi han var ikke Minister for det Omraade, vi her behandle, den Gang, vi førte Forhandling om den Kjøbenhavnste Postgaard; men den ærede Minister talte om løse Paastande. Dertil skal jeg bemærke, at det forekommer mig, at de Paastande, jeg fremkom med, ganske godt lade sig dokumentere, thi de ere sammendragne af statistiske Beregninger; der findes og de Forhøitelser, jeg har omtalt. Jeg har sagt, at Stigningen i 1870—71 var 1,700,000, og i de sidste Aar 1 Million; dette er ikke blevet modbevist, og selvfølgelig forekommer det mig, at jeg har en ganske god Grund at staa paa. Jeg vilde kun ønske, at den høitærede Minister ligesaa klart kunde have oplyst om, hvor mange Værdier der egentlig er bekoftet af Statskassen til Postvæsenet, thi det er for en stor Del støttet derpaa, at han kommer til et saa uheldigt Udslag, som han gjør. Den høitærede Minister hævdede, at man, naar vi vedtage Hvertallets Forslag, vilde gaa glip af Lettelser i andre Retninger. Ja, naar vi ville tage de 10 Ore, saa kunne vi faae Lettelser paa andre Punkter, men naar vi gjøre dette, saa vilde det søles af enhver Mand, hvorimod det kun vil være grumme faa, som ville komme til at nyde Godt af de enkelte Lettelser paa andre Punkter, som den høitærede Indenrigsminister vil give os.

F. Kruse: Hvad der forekommer mig at have været meget uheldigt i denne Diskussion mellem den ærede Indenrigsminister og Udvalgets Flertal, er, at det forekommer mig, at den høitærede

Indenrigsminister er noget irriteret; jeg havde ikke ventet en saa varm Debet om disse 5 eller 10 Ore. Den høitærede Indenrigsminister begyndte med at erklære, at de aandelige Interesser slet ikke havde Noget med denne Sag at bestille. Det maa nu være noget Individuelt for den høitærede Minister i denne Sag; jeg kan ikke se Andet end, at de aandelige Interesser i Landet berøres meget alvorligt ved enhver Forandring i denne Sag, saavel ved en Forhøitelse som ved en Forringelse af Posttaxterne, og en Paastand fra det modsatte Standpunkt kan aldeles ikke kuldaste denne min Anskuelse. Dernæst har den høitærede Indenrigsminister paaberaabt sig, at Loven formentlig skulde være fremkommen, for at Taxterne kunde komme i Overensstemmelse med Myntstyfkerne; men i denne Henseende tilfredsstillte jo de 5 Ore aldeles ligesaa meget som de 10 Ore. Hovedsagen er imidlertid, at den høitærede Minister kom til at erklære Femførtatserne for en Umulighed. Naar man gaar ud fra, at det er en Umulighed, saa vil selvfølgelig deri ligge, hvad den høitærede Minister senere kom til at udtale, at han kunde undvære Loven, og at den, hvis den blev vedtagen med disse Satser, ingensinde med hans Minde skulde komme for Dagens Lys. Nu forekommer det mig, at naar Sagen stiller sig saaledes, at saadanne Taxter skulde være en Umulighed, saa havde det været bedre, at Loven slet ikke var bleven forelagt, og jeg skal for mit Vedkommende erklære, at jeg meget heller ser, at Loven slet ikke kommer ud, end at den kommer ud med Lixførtatser; man maa da meget heller hjælpe sig paa den Maade, at man simpelt hen holder sig til Myntlovens § 18. og konverterer efter den. Det forekommer mig, at man ligefrem maatte have kunnet sige sig selv, at der maatte være en Retning i dette Thing, som, naar overhovedet en saadan Reform forelaa, vilde forsøge at faae Satsene bragt ned til det, som de efter al Rimelighed kunde bringes ned til, og jeg kan kun beklage, at dette til en vis Grad har overrasket den høitærede Minister. Naar man siger, at det Underflud, der mullig vilde fremkomme ved en saadan Redførtelse, kommer til at løbe ud paa, at Skatteyderne skulde bære Byrderne ved Postvæsenet, saa glemmer man, at efter det af Hvertallet Fremsatte og efter vor inderligste Overbevisning, er det kun et midlertidigt Underflud, der kommer tilføede, og Staten har jo dog hidtil været villig til i en meget betydelig Grad at bære saadanne midlertidige Underflud overfor Jernbaneevæsenet, Telegrafvæsenet osv. Jeg synes i det Hele